

19 KLAUWEN EN EEN ZWARTE VOGEL

Van Agustina Bazterrica zijn verschenen
Schitterend lichaam
Het boek van de nacht

Agustina Bazterrica (1974, Buenos Aires) studeerde kunstgeschiedenis aan de Universidad de Buenos Aires. Ze is een sleutelfiguur binnen de literaire gemeenschap van de stad en geeft lees- en schrijfworkshops. Bazterrica ontving onder andere de belangrijke Premio Clarín voor haar roman *Cadáver exquisito* (*Schitterend lichaam*, Atlas Contact, 2020), die in het Engelse taalgebied een regelrechte sensatie werd onder de titel *Tender is the Flesh*. Aan een verfilming wordt gewerkt. In 2025 verscheen *Het boek van de nacht* bij Meridiaan Uitgevers.

AGUSTINA BAZTERRICA

19 KLAUWEN EN EEN
ZWARTE VOGEL

Vertaald uit het Spaans door
Irene van de Mheen

MERIDIAAN
UITGEVERS

2026

De vertaler ontving voor deze vertaling een projectsubsidie van het
Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Eerste druk, april 2026

© Agustina Bazterrica

© 2026 Nederlandse vertaling Irene van de Mheen

Oorspronkelijke titel *Diecinueve Garras y un pájaro oscuro*

Oorspronkelijke uitgave Alfaguarra

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Schavelzon

Graham Agencia Literaria, www.schavelzongraham.com

Omslagontwerp Nanja Toebak

Omslagbeeld © Victoria & Albert Museum, London, UK / Bridgeman

Images

Auteursfoto © Denise Giovanelli

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93486 04 1

NUR 304

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 Meridiaan Uitgevers

TDM (Text & Data Mining) is uitdrukkelijk niet toegestaan zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgeverij.

INHOUD

Unamuno's dozen	11
Roberto	18
Een licht, snel en monsterlijk geluid	21
Zuurstokroze	29
Anita en het geluk	44
Afwasmachine	50
Aarde	72
Volmaakte symmetrie	80
De adem van de wolf	89
Teicher vs. Nietzsche	91
De doden	100
Elena-Marie Sandoz	107
De traagheid van genot	116
Geen tranen	120
De constante gelijkheid van de cirkelomtrek	131
Een gat omvat een huis	137
Hel	142
Architectuur	146
De eenlingen	151

*Voor mijn grootmoeder, mijn moeder en mijn zus:
mijn heldinnen.*

*Voor Liliana Díaz Mindurry,
omdat je me zoveel geleerd hebt en meer.*

... de sombere vogel die op mijn borst zit en in mijn tong pikt.

– Elena Anníbali

Heb je je nooit/ afgevraagd hoe het zou zijn als je in plaats van handen, klauwen had?/ of wortels of vinnen, hoe het zou zijn/ als je alleen in stilte kon leven/of mompelend of schreeuwend/ van genot of pijn of angst, als er geen woorden waren/ en de ziel van elk levend wezen werd berekend/ op grond van de intensiteit waartoe het in staat is/ zodra het is vrijgelaten?

– Claudia Masin

UNAMUNO'S DOZEN

In Avenida Alem, ter hoogte van nummer 900, stap ik in de taxi. Ik gooi mijn handtas, tas met kleren, map met aantekeningen en envelop met bonnen op de bank. Terwijl ik mijn handschoenen zoek, zeg ik Flores, kruising Bilbao en Membrillar. Stomme naam trouwens, Membrillar, beetje belachelijk. Ik zie een voorname man voor me die gek is op zoete kweeperengelei uit blik. Zal ik de Rivadavia nemen of de Independencia? Ik kan mijn handschoenen niet vinden en geef niet meteen antwoord. Maakt me niet uit, wat u wilt. Independencia is sneller, mevrouw. Mevrouw? Zei hij nou mevrouw? Ik vind mijn handschoenen, kalmeer, reageer niet. Dan neem ik Independencia, mevrouw. Ik reageer nog steeds niet.

Ik kijk de taxi rond. Schone, lege asbak, bordje met **GE-
PAST BETALEN** zonder alstublieft of dank u wel erbij, roze fopspeen aan de achteruitkijkspiegel, hondje zonder eigenwaarde die zijn kop beweegt en tegen alles en iedereen ja zegt. De uitstraling van grondige reiniging en berekende orde werkt op mijn zenuwen. Ik trek mijn hand-

schoenen uit, zoek mijn sleutels, stop ze in de zak van mijn jas. Verbloemde ouderdom irriteert me. Ik kijk uit het raam. Ik ben moe.

Hebt u er bezwaar tegen als ik muziek opzet, schoonheid? Ik kijk hem ontsteld aan. Wanneer ben ik van mevrouw overgegaan naar schoonheid? Was het de uitgestrekte Avenida 9 de Julio die kortsluiting veroorzaakte in zijn hoofd? Was het mijn pseudo-interesse voor zijn natuurlijke habitat die maakte dat hij de formele omgangsvormen overboord gooide? Maakt me niet uit, antwoord ik. Hij zet cumbia op en het maakt me wel uit. Ik kijk naar de informatie op zijn taxivergunning zodat ik weet welke naam ik in gedachten moet vervloeken. Pablo Unamuno. De ironie overvalt me. Ik had nooit kunnen bedenken dat iemand met de achternaam van een beroemde Spaanse schrijver een cumbia-fan zou zijn. Ik grinnik om mijn belachelijk elitaire gedachte. Om me een houding te geven zet ik mijn benen naast elkaar. Ik bekijk hem eens goed. De foto is recent of meneer Unamuno gebruikt dezelfde onsterfelijkheidsformule voor zichzelf als voor zijn wagen. Het is koud, maar ik vermoed dat zijn overhemd openhangt om duidelijk te laten zien dat hij naar de sportschool gaat, dat hij met gewichten in de weer is, met zakken cement, zakken met bonnetjes, aantekeningen, wasgoed, literaire en filosofische theorieën. Hij stopt voor rood, kijkt me in de ach-

teruitkijkspiegel aan en glimlacht. Hij legt zijn arm op de leuning van de bijrijdersstoel en ik zie een gouden armbandje met de naam AMANDA om zijn pols. Ik gok dat ze de eigenaresse van de fopspeen is. Als ze de moeder van de eigenaresse van de speen was, zou het armbandje verborgen zijn. Sluik haar, gescheurde spijkerbroek, ervan overtuigd dat hij daarmee voldoet. Ik sla mijn benen over elkaar. Ik vind gladde, overdadige schoonheid saai.

Dan vallen ze me ineens op. Het licht van de Avenida Juan Bautista weerspiegelt in zijn nagels, geknipt met de toewijding die je alleen het allerkostbaarste gunt. Unamuno's arm ligt nog steeds op de bijrijdersstoel en ik heb vrij zicht op de twee lagen transparante nagellak die hij heeft aangebracht met het geduld van een perfectionist, de precisie van een verlichte. Ineens staan we stil voor weer een verkeerslicht en ik buig iets naar voren om vast te stellen dat zijn nagelriemen er onberispelijk uitzien. Ik word overvallen door een gevoel van opwinding en doe het raampje open. Wat zou Juan Bautista Alberdi van dit alles hebben gevonden? Hij zou nooit hebben begrepen dat ware genialiteit te vinden is in ondermaanse, banale details en niet in verhandelingen over diplomatie of in geleerde geschriften. Hij zou het belang van het onbeduidende niet hebben gevat. Ik leun achterover en doe het raampje dicht, de kou leidt me af.

Ik denk na. Unamuno verbergt iets achter die nagels

van hem. Een dergelijke perfectie kan alleen zijn ontstaan in een afwijkende, superieure geest. Een geest die in staat is grenzen te verleggen, nieuwe horizonnen te verkennen. Ik peins. Unamuno's geheim is verborgen in een vertrouwde, alledaagse omgeving. Hij moet voortdurend contact hebben met zijn lustobject. Ik speculeer. De taxi is zijn privéruimte. Alleen hij heeft onbeperkt toegang. De taxi biedt hem privacy, maar ook het voor hem onmisbare dagelijkse contact. Maar waar? Onder de stoel? Nee, te ingewikkeld. In het handschoenenkastje? Ja! Dat is de ideale plek om geheimen te bewaren. Achter de autopapieren heeft hij een nagelknipper, nagellak en watschijfjes liggen, en twee keurige, transparante dozen. In de ene bewaart hij zijn nagels als voorbeeld van het sublieme. In de andere de gebrekkige nagels van zijn slachtoffers. Jazeker, meneer Juan Bautista, Unamuno is een seriemoordenaar.

Ik doe mijn jas open en ga er dieper op in. Hij is niet zomaar een seriemoordenaar, gericht op aantallen, expansief, inclusief, banaal. Oppervlakkig bezien zou Unamuno kunnen doorgaan voor iemand met niet al te veel aspiraties. Maar je moet natuurlijk wel weten waar je op moet letten, want hij is iemand die een consequent, maar onrustbarend leven leidt. Hij is geduldig. Selectief. Gedisciplineerd. Hij is gevaarlijk. De fopspeen is een weloverwogen afleiding voor mensen die niets zien, niets

willen zien. De volgzame hond is een bedrieglijke hint naar een triviaal, berustend bestaan. Ik concludeer dat de AMANDA van het armbandje zijn eerste slachtoffer was. Een terneergeslagen, maar jonge vrouw. Eenzaam, het spoor bijster. Niet in staat weerstand te bieden, dus gemakkelijk. Lange onverzorgde roodgelakte nagels.

Unamuno nam geen genoegen met onmiddellijke bevrediging. Hij verkrachtte haar niet in zijn taxi om haar vervolgens in een greppel te dumpen. Nee. Hij maakte er een heel ritueel van.

Amanda was naakt, zonder te weten hoe dat kwam. Ze kon niet bewegen of praten, maar was wel volledig bij bewustzijn. Unamuno waste haar met jasmijnwater, wikkelde haar in een handdoek en wreef haar droog. Hij deed haar een schone jurk aan, maakte haar op, föhnde langzaam haar haar droog en kamde het met zijn vingers. Vervolgens deed hij haar een geurtje op, legde haar in bed en trok zijn kleren uit. Maar eerst nog liet hij hen onverwacht omhullen met de onbarmhartig serene celloklanken van Bachs Suite No. 1 in G majeur. Naakt vijlde hij haar nagels, streelde ze, knipte haar nagelriemen bij, verwijderde de nagellak van haar nagels, spoelde ze af met lauw water, drukte zijn lippen erop, bracht een laag nagelverharder aan, masseerde haar handen met een crème die naar mint rook, legde ze op een schone handdoek en bracht twee lagen rode nagellak aan. Toen hij klaar was,

liet hij haar handen op haar lichaam rusten en wachtte tot de lak droog was. In al haar onbeweeglijkheid wist Amanda tijdens het gehele proces dat ze een vreemde, zinloze dood zou sterven. Desondanks voelde ze dat het goed was, omdat het op een zorgvuldige, aangename manier gebeurde, grondig en zacht. Unamuno gaf haar een gevoel van rust en vrijheid, ze voelde zich op een onduidelzinnige manier herboren. Toen ze dood was, knipte hij haar nagels met welhaast devote overgave en borg ze op in de transparante doos.

Neem me niet kwalijk, schat, zeg je even aan welke kant van de straat je moet zijn? Ik ga rechtop zitten, open het raampje, knoop mijn jas dicht en geef hem aanwijzingen. Ik sla mijn benen over elkaar en adem uit. Probeer tot bedaren te komen. Ik kijk uit het raampje om mijn gedachten een halt toe te roepen, maar dat lukt niet. Ik kijk naar mijn nagels. Lang en onverzorgd. Ik denk aan Amanda en vraag, Is die fopspeen van uw dochttertje? Unamuno kucht, zet de radio uit, kijkt verrast. Bij een stoplicht bukt hij en opent het handschoenenkastje om geen antwoord te geven. Ik leun naar voren en zie alleen papieren en poetslappen. Ik voel me belachelijk. Ik wil de kop van die gedisciplineerde hond eraf rukken, de hond die geen nee kan zeggen. Driftig trek ik mijn handschoenen aan. Ik vervloek de cumbia, de nagels, de taxi en Unamuno, die zo'n vreselijke sul is.

Hoeveel ben ik u schuldig? Honderdvierentachtig. Ik besluit gepast te betalen om hem te straffen voor zijn gezonde geest, zijn deugdzame leven, zijn schone handen. Ik verzamel mijn tassen, pak mijn sleutels, gooi het portier open. Ik wil hem laten wachten, dat seriemoordenaarsgeduld, dat hij nooit ontwikkeld heeft, op de proef stellen. Ik trek mijn handschoenen uit en prop ze in mijn handtas. Ik zoek mijn portemonnee. Ik pak wat kleingeld. Tel de munten. Ik pak wat papiergeld. Tel de biljetten. Op het moment dat ik het geld wil overhandigen, valt er een munt in de ruimte tussen de voorstoelen, een ruimte met een opbergvak met deksel. Unamuno doet het deksel omhoog om de munt te zoeken. Hij opent het helemaal en dat doet hij tergend langzaam. Hij kijkt me aan. Glimlacht. Ik verstijf. Dan lukt het weer om uit te ademen. Ik leun naar voren en zie een nagelknipper, nagellak, wattenschijfjes en twee doorzichtige dozen. Ik trek het portier in één klap dicht, pak hem bij zijn arm, buig naar hem toe en zeg: Rijden Unamuno. Neem me mee, u weet waarheen.

ROBERTO

Ik heb een konijn tussen mijn benen. Hij is zwart. Ik noem hem Roberto, maar hij zou ook Ignacio of zelfs Carla kunnen heten. Ik noem hem Roberto omdat hij de vorm van een Roberto heeft. Hij is superlief want hij is pluizig en slaapt veel. Ik vertelde het aan mijn vriendin Isabel. Ik zei: 'Isa, er is pas een konijn tussen mijn benen gegroeid. Heb jij er ook een?' We gingen naar de wc op school en ze trok haar onderbroek omlaag. Maar ze had daar niets. Ze wilde Roberto graag zien, maar ik schaamde me en zei nee. Toen werd ze boos en zei dat ik wel bij haar had mogen kijken en dat ik stom was en dat ze er geen bal van geloofde. Ze is zelf stom.

Gisteren tijdens rekenen vertelde Isabel aan de meester wat ik haar over Roberto had gezegd. Meester Garcia schoot in de lach en riep me bij zich om te praten. Klopt het wat jouw vriendin Isabel me heeft verteld? Nee. Wel waar! Ik heb het zelf gezien, gilde de stomme trut. Mama heeft gezegd dat niemand een konijn tussen zijn benen heeft! Maar zij heeft een zwart konijn! Ik heb hem

zelf gezien, meester! Ik zei dat ze een liegbeest was, omdat ik haar helemaal niets had laten zien. Ik gilde dat ze een stomme trut en een liegbeest was, en dat ik haar vriendin niet meer wilde zijn. Isabel begon te huilen. Ik had geen medelijden met haar omdat ze toch mijn vriendin niet meer was. Meester García glimlachte en zei tegen Isabel dat ze maar naar huis moest gaan, dat hij haar later wat dingen zou uitleggen. Meester García kwam naast me zitten en zei: 'Je bent een mooi meisje. Isabel weet er niets van, trek je maar niets van haar aan.' Hij gaf me een kus en daarna gaf hij me nog een kus. Hij zei dat hij morgen na de les mijn konijntje graag wilde zien. Hij zei dat hij hem wilde zien om hem te leren braaf te zijn.

Ik wachtte op hem. Hij vroeg me mee te lopen naar de wc, omdat verder niemand iets van ons geheimpje hoefde te weten. Hoe heet je konijn? Roberto. Wat een gekke naam voor een konijn! Mag ik hem zien? Dat durf ik niet. Hij ging naast me zitten en kuste me de hele tijd en zei dat ik zijn favoriete leerling was en de mooiste. Laat hem eens zien, kom, wees lief. Ik zal het tegen niemand zeggen. Hij bleef maar praten en naar me kijken, maar hij praatte niet zoals in de les doet, omdat hij de hele tijd naar me keek en toen pakte hij mijn handen en zei dat ik mijn rok omhoog moest doen. 'Toe, laat me je konijntje Roberto nou zien,' zei hij, maar ik zei dat Roberto het niet fijn vindt om konijntje genoemd te worden, want hij is al

groot. Meester García trok mijn onderbroek omlaag en kuste mijn gezicht en mijn haar en mijn mond, en hij zei dat ik braaf moest zijn, want hij ging me een heleboel dingen leren. Ineens viel meester García stil en hij staarde met open mond naar Roberto. Hij stond zo stil dat ik dacht dat hij standbeeldje speelde. Roberto bewoog zijn oren en liet zijn tanden zien. Meester García gaf een gil en vloog de wc uit. Roberto viel weer in slaap.